

บทที่ 3

วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำ (African American Folk Literature)

ฮุสตัน เอ. เบเคอร์ จูเนียร์ (Houston A. Baker, Jr.) ได้กล่าวไว้ว่า วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในวรรณคดีที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะวรรณคดีพื้นบ้านเปรียบเสมือนรากฐานในการศึกษาศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน และชีวิตของชนผิวดำทั้งในอดีตและปัจจุบันอย่างแท้จริง กวีผิวดำในปลายศตวรรษที่ 19 เช่น พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ (Paul Laurence Dunbar) และนักเขียนนักกิจกรรมผิวดำในศตวรรษที่ 20 เช่น เลอรัว โจนส์ (LeRoi Jones) ต่างได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีพื้นบ้านทั้งสิ้น¹

บทนี้จะบรรยายวรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำโดยละเอียด พร้อมทั้งแสดงตัวอย่างวรรณคดีพื้นบ้านประเภทต่าง ๆ ประกอบด้วย

1. ความหมายของวรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำ

เสาวลักษณ์ อนันตศาสน์ได้อธิบายความหมายของวรรณคดีพื้นบ้านของไทยไว้ว่า "วรรณคดีพื้นบ้านคือ เรื่องราวที่ถ่ายทอดคติชาวบ้านที่เป็นของเก่าเล่าปากต่อปาก และประพจน์ สืบ ๆ กันมาหลายชั่วอายุคนในรูปของคติความเชื่อ ประเพณี นิยาย นิทาน เพลง สุภาษิต ปริศนา ศิลปะ สถาปัตยกรรม ตลอดจนการเล่นของเด็ก"²

วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำมีเรื่องราวที่ถ่ายทอดคติความเชื่อถือ ประเพณี ความคิด ความเป็นอยู่ของชนผิวดำตั้งแต่สมัยทาส แต่วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำแตกต่างจากวรรณคดีพื้นบ้านอื่น ๆ เพราะเนื้อหาสาระโดดเด่นสะท้อนชีวิตและประสบการณ์ของทาสและชาวบ้านผิวดำในสภาพแวดล้อมที่ไม่อำนวยความสะดวกดำรงชีวิตอย่างปกติสุข ดังนั้น วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำจึงมักทำให้ผู้อ่านบังเกิดความสมเพทเวทนา (Pathos) โศกสลด (Sorrow) ตลอดจนความเรงรมย์

(Joy) ได้ เพราะเนื้อหาสาระแต่แรกเริ่ม (Originality) ได้รับถ่ายทอดสืบทอดกันมาด้วยความสัตย์ซื่อ (Honesty) และเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน (Humor)

2. กำเนิดของวรรณคดีพื้นบ้าน

ชนผิวดำในสหรัฐอเมริกาสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านจากแอฟริกาเพราะความคิดถึงบ้าน (Homesickness) และด้วยความผูกพันกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน ชนผิวดำจึงเล่าเรื่องราวหรือร้องเพลงพื้นบ้านสืบทอดกันมา (Oral expression) ในลักษณะปากต่อปากหรือมีกิจกรรมร่วมกันตามประเพณีโดยมิได้เขียนหรือรวบรวมไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะทาสส่วนใหญ่มิได้รับการศึกษาและยังไม่มีสื่อในการเผยแพร่ ดังจะเห็นได้จากวรรณกรรมพื้นบ้านประเภทนิทานที่ถูกล่ากันมาโดยผู้เล่าต้องอาศัยลีลาของเสียง และภาษาในการเล่าเพื่อสื่ออารมณ์ความรู้สึกตามท้องเรื่อง³ ต่อมาได้มีการรวบรวมวรรณคดีพื้นบ้านขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรและรักษาไว้เป็นหมวดหมู่ ประเพณีการเล่าหรือร้องด้วยน้ำเสียงและแสดงท่าทางประกอบจึงค่อย ๆ หดไป

3. ลักษณะสำคัญของวรรณคดีพื้นบ้าน

วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำมีลักษณะสำคัญ ดังต่อไปนี้

ก. มีรูปแบบตามวัฒนธรรมของทวีปแอฟริกา แต่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับชีวิตในสหรัฐอเมริกา เพราะวัฒนธรรมแอฟริกาที่มากับชนผิวดำรุ่นทาสเป็นวัฒนธรรมที่ขาดการสืบทอดเนื่อง⁴ การที่ทาสต้องพลัดพรากจากกันไป ทำให้ไม่มีการอยู่รวมกันเป็นครอบครัวถาวร วัฒนธรรมแอฟริกาจึงค่อย ๆ สูญหายไป เพราะการขาดผู้รู้และผู้ปฏิบัติในเรื่องวัฒนธรรมในสภาพที่เหมาะสม ยกเว้นทาสที่ยังจดจำเรื่องราวพื้นบ้านจากแอฟริกาได้ จะทำหน้าที่เล่าสืบทอดวัฒนธรรมและกิจกรรมตามประเพณีต่าง ๆ รูปแบบของวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สืบทอดมา อาทิ การเล่านิทาน การร้องเพลง การเต้นรำและการเล่นดนตรีด้วยเครื่องดนตรีพื้นบ้าน เช่น กลองยาว แบนโจ และซอ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาพื้นเมืองซึ่งมีอิทธิพลต่อการออกเสียงและการสะกดภาษาอังกฤษต่อมา ดังนั้น ชนผิวดำที่เป็นทาสรุ่นแรกเท่านั้นที่ยังเล่านิทานหรือร้องเพลงแอฟริกาอยู่

เมื่อถึงรุ่นลูก หลานทาสซึ่งไม่เคยเห็นหรือผูกพันกับทวีปแอฟริกา กิจกรรมพื้นบ้านจึงมีเพียงรูปแบบเท่านั้นที่ยังคงอยู่ ส่วนเนื้อหาสาระของวรรณคดีพื้นบ้านได้เปลี่ยนไปแล้วโดยสิ้นเชิง

ข. มีจารีตประเพณี ความนึกคิดและความเชื่อถือเป็นแบบเฉพาะแตกต่างไปจากชนผิวขาว วรรณคดีพื้นบ้านที่เพิ่มขึ้นจากวรรณคดีเดิมที่สืบทอดมาจากทวีปแอฟริกา ได้แก่ บทเทศน์ (Sermons) ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่เกิดจากกิจกรรมพื้นบ้าน กล่าวคือ ชนผิวดำรวมตัวกันอยู่เป็นชุมชนผิวดำและยึดเหนี่ยวศาสนาคริสต์เป็นที่หนึ่ง โดยมีพระคริสต์ผิวดำทำหน้าที่เทศน์อบรมสั่งสอนให้ชนผิวดำสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างอดทนและมีความหวัง บทเทศน์มีอิทธิพลต่อเพลงแจ๊ซ (Jazz) และเพลงบลูส์ (Blues) ต่อมา นอกจากบทเทศน์ การที่ทาสอยู่รวมกันเป็นชุมชนผิวดำยังทำให้เป็นแหล่งกำเนิดของเครื่องดนตรีพื้นบ้าน เช่น แบนโจ (Banjo) และนิทานสุภาษิต (Fables)⁵

ค. มีเรื่องราวที่ล้วนสะท้อนชีวิต ประสบการณ์ ความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดและความเป็นอยู่ของชนผิวดำในระดับชาวบ้านทั้ง ในสมัยทาสและสมัยต่อมา

ง. มีลักษณะเป็นวรรณกรรมนิรนาม (Anonymous) กล่าวคือ ไม่ปรากฏชื่อผู้เล่า ผู้แต่งหรือผู้ร้อง เพราะเป็นวรรณกรรมที่เล่าสืบทอดกันมาหลายชั่วคน แม้ต่อมาจะได้รับการรวบรวมขึ้นจากผู้ที่จดจำได้ ผู้จดจำนั้นก็ทำให้เจ้าของสำนวนแรกเริ่มไม่ วรรณกรรมพื้นบ้านจึงมีลักษณะเป็นเสมือน "สมบัติส่วนกลาง" ที่ชนผิวดำจดจำไว้เล่าให้ลูกหลานฟังถึงเรื่องราวในอดีต คติความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดของบรรพบุรุษของตน

4. สมัยต่าง ๆ ของวรรณคดีพื้นบ้าน

วรรณคดีพื้นบ้านแบ่งออกเป็น 4 สมัยดังนี้

ก. สมัยทาส มีวรรณคดีพื้นบ้านที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์ทาส (Folk Literature of Slavery) วรรณกรรมพื้นบ้านประเภทนี้ ได้แก่ นิทาน (Tales) และบทเพลง (Slave songs)

ข. สมัยก่อนสงครามกลางเมืองมีวรรณคดีพื้นบ้านที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการปลดปล่อยทาส การเลิกระบบทาส (Folk Literature of Emancipation) และวรรณคดีพื้นบ้าน

ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับเสรีภาพ (Folk Literature for Freedom) ส่วนใหญ่เป็นบทเพลงหรือบทสัมผัส (Songs and rhymes)

ค. สมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศและสมัยปฏิกริยา (Folk Literature in the Reconstruction and Reactionary Periods) มีวรรณกรรมพื้นบ้านประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) นิทาน (Tales)
- 2) เพลงสะท้อนความรู้สึกจากการถูกกักขัง (Prison songs)
- 3) เพลงคนชั่วฉิวดำ (Bad man songs)
- 4) เพลงขับร้องขณะทำงาน (Work songs)
- 5) เพลงบลูส์ (Blues)

ง. สมัย 'เรอเนสซองส์' (Folk Literature of the Renaissance) มีวรรณกรรมพื้นบ้านประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) เพลงเกี่ยวกับการเมือง (Political songs)
- 2) เพลงบลูส์ (Blues)
- 3) นิทานสุภาษิต (Fables)

จ. สมัยปัจจุบัน (Folk Literature of the Present Generation) มีวรรณกรรมพื้นบ้านที่เป็นเพลงบลูส์ (Blues) เป็นส่วนใหญ่

5. วรรณคดีพื้นบ้านประเภทต่าง ๆ

ก. นิทานพื้นบ้าน (Folk tales)

นิทานพื้นบ้านของชนผิวดำมีเนื้อเรื่องมาจากประเทศแอฟริกาและยุโรป แต่ชนผิวดำได้ปรับแต่งนิทานของตนให้มีสำนวนที่แตกต่างจากนิทานยุโรป เช่น นิทานนายกับบ่าว (John and Master) สำนวนของชนผิวดำจะเป็นบ่าวที่ฉลาดกับนายที่พิการ เป็นต้น นอกจากนี้ นิทานพื้นบ้านของชนผิวดำเป็นการเล่าด้วยปากเปล่า (Oral tradition) โดยผู้เล่าต้องใช้ลีลา น้ำเสียง และแสดงท่าทางประกอบ เพื่อให้ิทานออกรสและสื่ออารมณ์ต่าง ๆ เช่น เศร้า ตลก

หรือน่ากลัว ต่อมาได้มีการรวบรวมนิทานต่าง ๆ ขึ้นมา (Tale Collection) นิทานพื้นบ้านของชนผิวดำมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์ของชนผิวดำในสมัยทาส (Slave experience) และอาจเสียดสีเหตุการณ์หรือบุคคลที่ไม่ให้ความเป็นธรรมกับชนผิวดำ ตัวเอกมักเป็นทาสหรือสัตว์ที่ถูกสมมุติขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นิทานบ่าวกับนาย ตัวละครที่เป็นบ่าวผิวดำมักมีภาพลักษณ์ที่ผิดจาก "ลักษณะเดียวแบบตายตัว" (Stereotyped) กล่าวคือเป็นบ่าวผิวดำที่มีความสุขขลุ่ยละล่อง และร่าเริง (Happy, carefree and laughing) ทั้ง ๆ ที่มีสภาพเป็นทาส นอกจากนั้น ยังอาจเป็นทาสผิวดำที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย (Trickster) มีปฏิภาณไหวพริบ (Witty) ฉลาด (Shrewd) และมักเก่งกว่านาย (Outsmart) ตัวละครผิวดำที่เป็นแบบเดียวแบบตายตัวในจินตนาการของนักประพันธ์อเมริกันในปลายศตวรรษที่ 19 นั้น มักเป็นคนโง่ ล้าหลัง ขาดการศึกษาอบรม และมีความอดทนอดกลั้นเป็นเลิศ (Unintelligent, uneducated, uncultured and always passive) เช่น อังเคิลทอมในเรื่อง Uncle Tom's Cabin แต่งโดยแฮร์เรียต บีชเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) การที่นิทานพื้นบ้านของชนผิวดำมักมีตัวละครผิวดำที่มีความสุขสมถะ ความพอใจและฉลาดกว่านายนั้น เข้าใจว่าชนผิวดำสร้างจินตนาการให้เรื่องราวตรงข้ามกับความเป็นจริง เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงความทุกข์ (Escapism) ตลอดจนเป็นการสมมุติที่ชดเชยสิ่งที่ชนผิวดำขาด เช่น ความฉลาด ความเจ้าเล่ห์ และไหวพริบปฏิภาณ เป็นต้น

นิทานพื้นบ้านของชนผิวดำมี 4 ประเภทได้แก่

- 1) นิทานที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (Animal tales) ซึ่งเล่ากันในสมัยทาส
- 2) นิทานบ่าวกับนาย (John and Master tales) รวบรวมตั้งแต่ในปลายศตวรรษที่ 19 และค่อย ๆ พัฒนาขึ้นมาในสมัยทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ยังไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่าเหตุใดจึงมีการเล่าในสมัยดังกล่าว

- 3) นิทานความทรงจำถึงสมัยทาส (Memories of slavery)

- 4) นิทานที่เกี่ยวกับเวทมนต์คาถา การกระทำคุณไสยศาสตร์ (Conjure Tales)

ข. เพลงพื้นบ้าน (Negro folk songs)

ชนผิวดำในสหรัฐอเมริกาสืบทอดประเพณีการร้องเพลงมาจากทวีปแอฟริกา ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นแหล่งกำเนิดของเพลงและการละเล่นรอกองไฟ ตลอดจนกิจกรรมพื้นบ้านอื่น ๆ เพลงพื้นบ้านของชนผิวดำในสมัยทาส มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับความเชื่อถือ ความศรัทธาในศาสนาคริสต์ ความทุกข์ยาก ความปรารถนาในเสรีภาพ ธรรมชาติและองค์ประกอบต่าง ๆ ของธรรมชาติ เช่น ดิน (Soil) เพราะชีวิตชนผิวดำผูกพันกับดินมาก นอกจากนั้นเพลงพื้นบ้านยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตของการเป็นทาสในชาตินี้และชีวิตในชาติหน้า เป็นต้น เครื่องดนตรีพื้นบ้านที่ชนผิวดำใช้เล่นประกอบการร้องเพลง ได้แก่ กลอง แบนโจ และซอ เป็นต้น เชื่อกันว่าชนผิวดำร้องเพลงเพื่อให้จิตใจเบิกบาน (Uplift) มีความหวังกำลังใจและรอคอยเสรีภาพ บทเพลงพื้นบ้านเหล่านั้นล้วนสะท้อนให้เห็นว่าชนผิวดำก็มีอัจฉริยภาพในการแต่งคำประพันธ์ร้อยกรอง (Lyrics) ที่ไพเราะ ก็นใจ และมีท่วงทำนอง (Melody) ที่กลายเป็นรากฐานของดนตรีต่อมา เช่น แจ๊ซ และบลูส์ เป็นต้น เพลงพื้นบ้านของชนผิวดำ ได้แก่

- 1) เพลงที่เกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์ทาส (Slave songs)
- 2) เพลงที่เกี่ยวกับศาสนา (Religious songs) มีเนื้อหาอ้างอิงเรื่องราวในพระคัมภีร์ไบเบิล (Biblical references) เพลงที่เกี่ยวกับศาสนาได้วิวัฒนาการต่อมาเป็นเพลงสวด (Spirituals) ซึ่งมีเนื้อหาอ้างอิงพระคัมภีร์ไบเบิลเช่นเดียวกัน แต่พรรณนาและสอดแทรกชีวิตและประสบการณ์ของทาสด้วย
- 3) เพลงที่ร้องขณะทำงาน (Work songs) มาจากรูปแบบของการร้องเพลงในทวีปแอฟริกา เพื่อการผ่อนคลายและความเรีงรมย์ แต่ชนผิวดำในสมัยทาสร้องเพลงเพื่อพรรณนาความทุกข์ ความเศร้าหมอง ความสิ้นหวังและความอยุติธรรมที่เกิดกับตน
- 4) เพลงแจ๊ซและเพลงบลูส์ เป็นเพลงที่เกิดขึ้นในสมัยที่ชนผิวดำได้อพยพสู่เมืองดังที่ริชาร์ด เอ. ลอง (Richard A. Long) แห่งมหาวิทยาลัยเอโมรี (Emory University) เมืองแอตแลนตา (Atlanta) ในมลรัฐจอร์เจีย (Georgia) เรียกเพลงแจ๊ซและบลูส์ว่าเป็นผลผลิตจากการอพยพสู่เมืองของชนผิวดำ (Urban production) เพราะเพลงแจ๊ซและบลูส์เกิดภายหลังสงครามกลางเมืองที่ทาสเป็นไทแล้ว ทาสจึงมีเวลาและสามารถเดินทางไปในที่ต่าง ๆ ได้โดยเสรี แต่ต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมใหม่ โดยเฉพาะในเมือง

ใหญ่ ๆ ยิ่งกว่านั้น "ฐานะอันผิดปกติ" (The peculiar position) ดลบันดาลใจให้
ชนผิวดำเกิดจินตนาการในการสร้างสรรค์เพลงแนวใหม่ขึ้นมาเรียกว่า "บลูส์" อันที่จริงเพลง
บลูส์ ก็คือบทเพลงที่มีเนื้อเรื่องอย่างง่าย ๆ (Ballads) ซึ่งชนผิวดำเคยร้องในสมัยก่อน
สงครามกลางเมืองนั่นเอง แต่เป็นเรื่องราวที่มีถ้อยคำเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่า
ภาษาถิ่นและมีเนื้อหาเป็นเรื่องราวในย่านแออัด (Ghetto) ตามเมืองใหญ่ เพลงแจ๊ซนั้นเกิด
ขึ้นครั้งแรกในตอนต้นศตวรรษที่ 20 ที่เมืองนิว ออร์ลีอันส์ (New Orleans) ในมลรัฐลุยเซียนา
(Louisiana) เพลงแจ๊ซมีลักษณะผสมผสานดนตรีแอฟริกาและดนตรียุโรป โดยมีรูปแบบของ
การเล่นเพลงสด ๆ (Improvisation) อีกทั้งมีเนื้อร้องที่เกี่ยวกับชีวิต และประสบการณ์ของ
ชนผิวดำในเมืองใหญ่ นักร้องเพลงแจ๊ซเองส่วนมากก็เป็นชนผิวดำ เพลงแจ๊ซจึงกลายเป็นมรดก
วัฒนธรรมอันล้ำค่ายิ่งของชนผิวดำ¹⁰

อาจกล่าวได้ว่า ชนผิวดำเป็นชนกลุ่มแรกที่สร้างสรรค์เพลงแจ๊ซและบลูส์ให้คนทั่วโลก
รู้จักและชื่นชม

สิ่งที่น่าสังเกตเกี่ยวกับการร้องเพลงของชนผิวดำก็คือ การร้องเพลงของชนผิวดำมี
ลักษณะเป็นการร้องเพลงเป็นกลุ่ม (Chorus) เพราะว่าเดิมชนผิวดำทำงานใช้แรงงานรวมกัน
เป็นกลุ่มในไร่ขนาดใหญ่ การขึ้นเสียงเพลงจะมีการร้องรับต่อ ๆ กัน นอกจากนั้นชนผิวดำนิยม
ร้องเพลงด้วยการร้องคลอเสียงต่ำเบา (Croon) คล้ายทำนองเพลงกล่อมหรือเพลงคร่ำครวญ
โศกเศร้า (Lament) ที่สำคัญก็คือชนผิวดำมีความสามารถอย่างยิ่งในการร้องเพลงสด ๆ
(Improvisation) กล่าวคือ อาศัยทำนองเพลงแต่แต่งเติมเสริมต่อเนื้อร้องขึ้นมาโดยปฏิภาณ
ไหวพริบ ดังนั้น เพลงพื้นบ้านประเภทต่าง ๆ ของชนผิวดำจึงล้วนสะท้อนชีวิต ประสบการณ์
เอกลักษณ์ และความสามารถเฉพาะของชนผิวดำทุกยุคสมัยได้อย่างถ่องแท้ที่สุด ตลอดจนมีอิทธิพล
สูงต่อการร้องเพลงของนักร้องผิวขาวบางคนในสมัยต่อมาด้วย เช่น เอลวิส เพรสลีย์ (Elvis
Presley)*

---

* รองศาสตราจารย์นิตยา กาญจนวรรณ ภาควิชาภาษาไทยและตะวันออก คณะมนุษยศา
สตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้เชี่ยวชาญด้านเอลวิส เพรสลีย์

6. บทสรุป

วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำในสหรัฐอเมริกา มีรูปแบบที่สืบทอดมาจากวรรณคดีพื้นบ้านของทวีปแอฟริกา เช่น การเล่านิทาน การร้องเพลง การเต้นรำ และการละเล่นต่าง ๆ เป็นต้น วรรณคดีพื้นบ้านมีกำเนิดมาตั้งแต่สมัยทาสและได้บอกเล่าสืบทอดกันมาจึงเป็นวรรณคดีที่มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนวรรณคดีที่เป็นลายลักษณ์อักษร จนในปลายศตวรรษที่ 19 กวีนิพนธ์พื้นบ้านของพอลลอเรนซ์ ดันบาร์ ได้ทำให้ชนผิวดำตระหนักในคุณค่าของวรรณคดีพื้นบ้านเป็นครั้งแรก ปัจจุบันชนผิวดำภาคภูมิใจในมรดกวัฒนธรรมพื้นบ้าน (Black Folk Heritage) มากเพราะคดีพื้นบ้านของชนผิวดำสะท้อนความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์และเป็นรากฐานสำคัญในการดำรงชีวิตของชนผิวดำ ทำให้ชนผิวดำมีเอกลักษณ์ (Black Identity) ของตนเองดังที่ฮุสตัน เอ. เบเคอร์ จูเนียร์ ได้กล่าวไว้ว่า

"Black writers of the present generation have found that a revival and exaltation, understanding, and appreciation of the soul life embodied in the folk heritage is the only way that a black writer can arrive at a firm sense of identity and **speak** meaningfully to his own people."

เชิงอรรถ บทที่ 3 วรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำ

¹Houston A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 20.

²เสาวลักษณ์ อนันตศาสตร์, *นิทานพื้นบ้านเปรียบเทียบ* (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2533), 146-9.

³Paul Lauter et al., *The Heath Anthology of American Literature*, vol. 2 (Lexington: D.C. Heath and Company, 1990), 194.

⁴LeRoi Jones, *Blues People* (New York: William Morrow, 1963), 12-3.

⁵Thomas Sowell, *Ethnic America A History* (New York: Basic Books, 1981), 188.

⁶Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: McMillan, 1972), xiii-xxiii.

⁷Lauter, *Health*, 196.

⁸Alan Lomak and Raoul Abdul, *3000 Years of Black Poetry* (New York: Dodd, Mead & Company, 1970), 1.

'Jones, *Blues*, 19.

¹⁰Harry A. Płoski and James Williams, *The Negro Almanac: A Reference Work on the Afro-American*, 4th ed. (New York: John Willey & Sons, 1983), 1149.

"Baker, Jr., *Black Literature*, 308.

กิจกรรม

1. จงอภิปรายตัวละครพื้นบ้านที่มีลักษณะเดี่ยวแบบตายตัว (Stereotyped) โดยเปรียบเทียบกับตัวละครประเภทอื่นในวรรณคดีพื้นบ้านของชาติอื่น ๆ
2. นิทานและบทเพลงพื้นบ้านของชนเผ่าดำได้สะท้อนมูลสาร (Message) อะไรบ้างแก่ผู้อ่านตอบโดยการเล่าเนื้อเรื่อง
3. เหตุใดตัวละครเผ่าดำในนิทานว่ากับนายจึงเป็นเคนเจ้าเล่ห์แสนกล (Trickster)
4. เหตุใดชนเผ่าดำจึงมีประเพณีการเล่านิทานและร้องเพลง จงค้นคว้าหาเหตุผลมาประกอบอย่างน้อย 2 เหตุผล
5. จงเปรียบเทียบวรรณคดีพื้นบ้านของชนเผ่าดำกับวรรณคดีพื้นบ้านของชาติอื่น ๆ
6. นิทานที่มีตัวละครเป็นสัตว์สะท้อนความรู้สึกนึกคิดอย่างไรของชนเผ่าดำ
7. เพลงสวด (Spirituals) คืออะไร เหตุใดชนเผ่าดำจึงร้องเพลงสวด
8. เพลงพื้นบ้านเพื่อเสรีภาพ (Folk songs for freedom) มีน้ำเสียง (Tone) อย่างไร และแสดงความรู้สึกอย่างไรของชนเผ่าดำ
9. จงอภิปรายถึงรูปแบบ (Form) ของวรรณคดีพื้นบ้านของชนเผ่าดำพลั้งเขป

Fox and Rabbit in the Well

The Fox was after the Rabbit to Kill him. So Ber Fox was about to catch Brother Rabbit. There was a well down in the flat between the two hills. It had two water buckets, one on each end of the rope. When you let one down, you'd be pulling one bucket of water up. Brother Rabbit jumped in the bucket was up. Down he went, the other bucket come up. The moon was shining right in the well. It looked like a round hoop of cheese. Ber Rabbit didn't know how he was goin' git back up after he was down there. He commenced hollering for Mr. Fox to come here quick.

Mr. Fox goes up to the well and looked down in there, says "What you want, Brother Rabbit?"

"See this big old hoop of cheese I got down in here?" Says "Man, it sure is good."

Ber Fox says, "How did you get down in there?"

Says "git in that bucket up there," says "That's the way I come down." Mr. Fox jumped in that bucket was up, Brother Rabbit jumped in the one was down. Down goes Mr. Fox, up come Brother Rabbit. Brother Rabbit passed Brother Fox. "Hey Brother Fox, this the way the world goes, some going and some coming."

My sister'd been watching round that well and she left a bar of soap. I stepped on it, and I skated on back home.

As the Goose was about to fly down, way off in the woods they heard a "Woo-wooh! woo-wooh! and the Fox looked around.

"Come down, Goose," he said.

And the Dog got closer. "Woo-wooh!"

Then the Fox started to sneak off; and the Goose said, "Fox, you ain't scared of the dog, is you? Didn't all the animals pass a law at the meeting not to bother each other any more?"

"Yes," replied the Fox as he trotted away quickly, "the animals passed the law; but some of the animals round here ain't got much respect for the law."

↑
From: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon **Black Writers of America**
(New York: Macmillan, 1972), 231.

Questions

1. What are the characteristics of a fox?
2. What are those of a goose?
3. What does the Fox stand for? And what does the Goose stand for?
4. What is implied in the tale?
5. What line(s) impress you most? Why? Give reasons.
6. What is the characteristic of this folk tale?

นิทานเก่าแก่ (John and Old Master)

Baby in the Crib

John stole a pig from Old Marsa. He was on his way home with him and his Old Marsa seen him. After John got home he looked out and seen his Old Marsa coming down to the house. So he put his pig in a cradle they used to rock the babies in them days (some people called them cribs), and he covered him up. When his Old Marster come in John was sitting there rocking him.

Old Marster says, "What's the matter with the baby, John?" "The baby got the measles," "I want to see him." John said, "Well you can't; the doctor said if you uncover him the measles will go back in on him and kill him." So his Old Marster said, "It doesn't matter; I want to see him. John." He reached down to uncover him.

John said, "If that baby is turned to a pig now, don't blame me."

ที่มา: Paul Lauter et al., *The Heath Anthology of American Literature*, Vol.2 (Lixington: D.C. Heath and Company, 1990), 211.

Questions

1. From the story, what was a usual habit of a slave?
2. What did John do with the stolen pig?
3. What did John tell his master about the cradle?
4. What do we learn about John and his master?

5. Find the folk elements in this tale. Give examples to support your answer.

How Buck Won His Freedom

Buck was the shrewdest slave on the big Washington plantation. He could steal things almost in front of his master's eyes without being detected. Finally, after having had his chickens and pigs stolen until he was sick, Master Henry Washington called Buck to him one day and said, "Buck, how da you manage to steal without getting caught?"

"Dat's easy, Massa," replied Buck, "dat's easy. Ah kin steal yo' clo'es right tonight, wid you aguardin' 'em."

"No, no," said the master, "you may be a slick thief, but you can't do that. I will make a proposition with you: If you steal my suit of clothes tonight, I will give you your freedom, and if you fail to steal them, then you will stop stealing my chickens."

"Aw right, Massa, aw right," Buck agreed. "Dat's uh go."

That night about nine o'clock the master called his wife into the bedroom, got his Sunday suit of clothes, laid it out on the table, and told his wife about the proposition he had made with Buck. He got on one side of the table and had his wife get on the other side, and they waited. Pretty soon, through a window that was open, the master heard the mules and the horses in the stable lot running as if someone were after them.

"Here wife," said he, "you take this gun and keep an eye on

this suit. I am going to see what's the matter with those animals."

Buck, who had been out to the horse lot and started the stampede to attract the master's attention, now approached the open window. He was a good mimic, and in tones that sounded like his master's he called out, "ol'lady, ol'lady, ol'lady, you better hand me that suit. That damn thief might steal it while I'm gone."

The master's wife, thinking that it was her husband asking for his suit, took it from the table and handed it out the window to Buck. This is how Buck won his freedom.

¶: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 30-1.

Questions

1. From the story, how could Buck outsmart his master and finally win his freedom?
2. Comment the relationship between Buck and his master.
3. What is implied in the story?
4. What do the reader gain from a slave experience?
5. What is the stereotype of a black man in this tale?

Swapping Dreams

Master Jim Turner, an unusually good-natured master, had a fondness for telling long stories woven out of what he claimed to be his dreams, and especially did he like to "swap" dreams with Ike, a witty slave who was a house servant. Every morning he would set Ike

to telling about what he had dreamed the night before. It always seemed, however, that the master could tell the best dream tale, and Ike had to admit that he was beaten most of the time.

One morning, when Ike entered the master's room to clean it, he found the master just preparing to get out of bed. "Ike," he said, "I certainly did have a strange dream last night."

"Sez yuh did, Massa, sez yuh did?" answered Ike. "Lemme hyeah it."

"All right," replied the master. "It was like this: I dreamed I went to Nigger Heaven last night, and saw there a lot of garbage, some old torn-down houses, a few old broken-down rotten fences, the muddiest, sloppiest streets I ever saw, and a big bunch of ragged, dirty Negroes walking around."

"Umph, umph, Massa," said Ike, "yuh sho' musta et de same t'ing Ah did las' night, 'cause Ah dreamed Ah went up ter de white man's paradise, an'de streets wuz all ob gol' an' silvah, and dey wuz lots o', milk an' honey dere, an' putty pearly pearly gates, but dey wuzn't uh soul in de whole place."

¶¶¶: Richard A. Baker, Jr., **Black Literature in America** (New York: McGraw-Hill, 1971), 31-2.

Questions

1. What is master John's favorite thing?
2. What is Ike's?

3. How did Ike outsmart his master?
4. What kind of character is the white master presented. in this tale?
5. What literary element is given? Explain.

Lias' Revelation

Lias Jones was a praying slave. **Lias** would pray any time, but no matter what he was doing at twelve o'clock noon, he would stop short, kneel and pray to God. The prayer **Lias** prayed at this hour was a special one. "Oh, **Lawd,**" he would pray, "won't yuh please gib **us ouah** freedom? Lawd, won't yuh please gib us ouah freedom?"

Yet Lias was **not** discouraged. Without variation he continued at high **noon** every day to pray that God would give him and his slave brothers freedom. Finally, one day the master sent for Lias to help clean the big house. Lias at twelve o'clock was starting in on the parlor, but had **not been** in the room long enough to examine the furnishings. Just then the big gong that called the Negroes to dinner started sounding. **Lias** stopped, as was his custom, to pray for freedom. So he knelt down in the parlor and began to pray: "Oh, Lawd, **cum an'** gib us all ouah freedom. Oh, **Lawd,** cum an' gib us all ough freedom." When Lias got up, it happened that he was standing just opposite a **lifesize** mirror in the parlor, which reflected his image in it.

Since the slaves had no looking-glasses, **Lias** had never seen one before, and now he was amazed to see a black man gazing at him

from the glass. The only thing he could think of in connection with the image was that God had come down in answer to his prayers; so he said, looking at the image in the mirror, "Ah dekla', Gawd, Ah didn't know yuh wuz black. Ah thought yuh wuz uh white man. If yuh is black, Ah's gwine make yuh gib us ouah freedom."

ที่มา: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: Macmillan, 1972), 231.

Questions

1. List the characteristics of a slave stereotype from this tale.
2. What happens to Lias?
3. Why didn't Lias first dare to ask God for freedom?
4. According to the question no. 3, what is the tragic point?
5. Would Lias ask for freedom if God were black?
6. What do the reader know about the life of slaves?

เพลงทาส (Slave songs)

Steal Away

Steal away, steal away, steal away to Jesus,

Steal away, steal away home,

I ain't got long to stay here.

My Lord, He calls me,

He calls me by the thunder,

MOTHERLESS CHILD

Sometimes I feel like a motherless child,
Sometimes I feel like a motherless child,
Sometimes I feel like a motherless child,
A long ways from home,
A long ways from home.

Sometimes I feel like I'm almost gone,
Sometimes I feel like I'm almost gone,
Sometimes I feel like I'm almost gone,
A long ways from home,
A long ways from home.

Sometimes I feel like a feather in the air,
Sometimes I feel kike a feather in the air,
Sometimes I feel like a feather in the air,
And I spread my wings and fly.

I spread my wings and I fly.

ที่มา: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 40-1.

Question

1. What type of work is this?

2. What kind of experience is stated?
3. Cite those words or phrases that convey the slave's misery?
4. Explain the following lines in simple English.

Sometimes I feel like a feather in the air,
Sometimes I feel like a feather in the air,
Sometimes I feel like a feather in the air,
And I spread my wings and I fly.

I spread my wings and I fly.

5. Is this old song similar to any folk song you know? Discuss freely.

Soon One Mawnin

Soon one mawnin death come creepin in mah room,
Soon one mawnin death come creepin in mah room,
Soon one mawnin death come creepin in mah room,
Oh mah Lowd, oh mah Lowd, what shall ah do to be saved?

Death done been heah, took mah mother an gine,
Death done been heah, took mah mother an gone,
Death done been heah, took mah mother an gone,
Oh mah Lawd, Oh mah Lawd, what shall ah do to be saved?

Don't move mah pillow till mah Jesus come,
Don't move mah pillow till mah Jesus come,
Don't move mah pillow till mah Jesus come,
Oh mah Lawd, Oh mah Lawd, what shall ah do to be saved?

I'm so glad I got religion in time,
I'm so glad I got religion in time,
I'm so glad I got religion in time,
Oh mah Lawd, Oh mah Lawd, what shall ah do to saved?

4
Citation: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, **Black Writers of America**
(New York: Macmillan, 1972), 238.

Questions

1. What type of work is this?
2. What is the tone of the song?
3. What kind of techniques are used to stimulate the sorrow in this song?
4. What does the song tell us about slave experience?
5. Do you like this song? Why or why not? Discuss.

Mary, Don You Weep

Mary, don you weep an Marthie don you moan,
Mary, don you weep an Marthie don you moan;
Pharaoh's army got drown-ded,

Oh Mary don you weep.

I thinks every day an I wish I could,
Stan on de rock whar Moses stood,
Oh Pharaoh's army got drown-ded,

Oh Mary don you weep.

Source: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 237.

Questions

1. Why is the name 'Mary' used in this song?
2. What kind of song is this? Explain with reasons.
3. Explain 'Pharaoh's army.'
4. Who is 'Moses'? How did Moses save his people?
5. How did the black people Comfort themselves? Why?

Go Down, Moses

Go down, Moses,
Way down in **Egyptland**
Tell Old Pharaoh
To let my people go.

When Israel was in **Egyptland**
Let my people go
Oppressed so hard they could not stand
Let my people go.

Go down, Moses,
way down in Egyptland
Tell old Pharaoh
"Let my people go."

"Thus saith the Lord," Bold Moses said,
"Let my people go;
If not I'll smite your first-born dead
Let my people **go.**"

Go **down,** Moses,
way down in **Egyptland**

Tell old Pharaoh,
Let my people go!"

ที่มา: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGrae-Hill, 1971), 41.

Questions

1. What kind of song is this?
2. In which ways is this song considered religious?
3. What is the purpose of this song?
4. What did the black people long for?
5. What is the tone of this song?
6. What techniques are used in this song? And why?
7. Who said "Let my people go?"
8. Who is Moses? Cite the 'biblical references' in this song.

The Virgin Mary Had a Baby Boy

The virgin Mary had a baby boy,
The virgin Mary had a baby boy,
The virgin Mary had a baby boy,
And they said His name was Jesus.
He come from the glory,
He come from the glorious kingdom!

Oh, yes, believer!
He come from the glory,
He come from the glorious kingdom!

ที่มา: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 41.

Questions

1. What type of song is this?
2. What is the tone of this song?
3. Discuss the subject matter and its effect.
4. What techniques(s) is used?
5. What does this song tell the reader about the black people?

เพลงเพื่อการเลิกทาสและเสรีภาพ (Songs for Emancipation and Freedom)

Freedom

Abe Lincoln freed the nigger,
Wid da gun and wid da trigger,
An! ain't ginna git whipped no mo.
Ah got mah ticket
Out of dis heah thicket,
An I'm headin for da golden sho.

O freedom, O freedom,
O freedom after a while,
And before I'd be a slave, I'd be buried in my grave,
And go home to my Lord and be free.

No more weeping, no more crying,
No more weeping after a while,
And before i'd be a slave, i'd be buried in my grave,
And go home to my Lord and be free.

There'll be no more kneeling, no more bowing,
No more kneeling after a while,
And before I'd be a slave, I'd be buried in my grave,
And go home to my Lord and be free.

There'll be shouting, there'll be shouting,
There'll be shouting after a while,
And before I'd be a slave, I'd be buried in my grave,
And go home to my Lord and be free.

^d777: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, **Black Writers of America**
(New York: Macmillan, 1972), 313.

Questions

1. According to the song, how did Abraham Lincoln free the slaves?
And in which period?
2. What would happen after the slaves were freed?
3. List all those sufferings with which the slaves confronted.
4. Compare the last stanza with the rest of the song and discuss their contrast.
5. What do the reader learn through this song?
6. Why did the slaves sing such a song?

"Two related cultural Developments in the British colonies help to explain the remarkable emergence of the earliest voices of Black literature in English. These were the religious fervor of the Great Awakening and related movements, especially American Wesleyanism, that swept the land in the middle third of the eighteenth century and the revolutionary ferment in colonial political life that quickly followed."

Richard Barksdale and Keneth Kinnamon:
Black Writers of America